

tallet sig i enhver Henseende sin fulde Frihed.

Et *andet Mindretal* (Christiansen og Vejstrup) ønsker at udtale, at da Lovforslaget efter Finansministerens Tanke kun skulde indeholde to Ting, nemlig at de ordinære Vurderinger til Ejendomsskyld skal foregaa hvert 5te Aar i Stedet for som efter § 2 i Ejendomsskyldloven hvert 10de Aar, samt at der foretages en særlig Ansættelse af den nøgne Jords Værdi, vilde Mindretallet have foretrukket, for ikke at komme ind paa en almindelig Revision af Ejendomsskyldloven, at denne Begrænsning var blevet opretholdt. Man har imidlertid i Folketinget indført forskellige Ændringer i det fremsatte Forslag saavel som i den bestaaende Lov, og disse maa ogsaa, i hvert Fald hvad enkelte angaar, anses for at være Forbedringer; dette gælder saaledes de forandrede Fradragsregler i § 5. Mindretallet kan derimod ikke tiltræde de af Landstingets Udvalgs Flertal eller af forskellige Mindretal foreslaaede Ændringer. Dels vil Forholdet ved disses Vedtagelse blive dette, at den Forudsætning, hvorunder Finansministeren fremsatte Forslaget, i nogen Grad maa anses for bristet, dels er en Del af de foreslaaede Ændringer i Strid med hele Ejendomsskyldlovens Karakter. Medens Mindretallet har ment det uforløst i Betænkningen at motivere sin Modstand mod de nævnte Ændringer, forbeholder det sig ved Sagens anden Behandling i Tinget at gøre dette.

Et *tredie Mindretal* (la Cour og Niels Rasmussen) kan ikke tiltræde de i Folketinget vedtagne Fradragsregler. Da man i 1903 forandrede det bestaaende Grundlag — Hartkorn og Bygningsafgift — for Beskatning af fast Ejendom og indførte et helt nyt, nemlig Ejendomsskyld fastsat efter Ejendommens Værdi i Handel og Vandel, kunde det ikke undgaas, at denne Skatteomlægning vilde forøge flere Ejendommers Skattebyrde. For at forhindre, at dette skulde komme til at gaa ud over de smaa Ejendomme, blev der da for disse fastsat Fra-

drag. Disse Fradragsregler kunde ganske vist have været ordnede efter en mere glidende Skala, men det har nu vist sig i 10 Aar, at der er ingen Vanskelighed ved at benytte dem, og det formenes, at der ikke tiltrænges nye og mere omfattende Fradragsregler, saa meget mindre som det er Ønsket at komme helt bort fra den Art Skattelempelser. Ejerne af Ejendommene har erhvervet dem paa de nuværende Skattebetingelser, hvorfor der ved forøget Skattefradrag gives dem en Gave, som ikke kommer senere Ejere til gode. De i Folketinget vedtagne Fradragsregler vil forringe Statskassens Indtægter af Ejendomsskyld med omtrent 600,000 Kr., og samtidig vil den meget indgribende forandre Ligningen paa fast Ejendom i Kommunerne, særlig Landkommunerne, i hvilke der gerne lignes mellem 50 og 70 pCt. af det kommunale Budget paa fast Ejendom. Efter Prøver, der er foretagne i nogle Landkommuner, vil de i Folketinget fastsatte forøgede Fradrag i enkelte Landkommuner forhøje Skatten paa Ejendomme over 12,000 Kr.s Ejendomsskyld med gennemsnitlig 6 à 7 pCt., hvoraf de større Ejendomme vil komme til at bære største Parten.

Skat af fast Ejendom til Staten er jo lille i Forhold til den, der svares til Kommunerne. I Aaret 1910—11 var den 3,288,000 Kr. mod 18,389,000 Kr. til Kommunerne, hvoraf 7,338,000 paa Ejendomsskyld og 11,051,000 paa Hartkorn, hvilket sidste Beløb lidt efter lidt gaar over paa Ejendomsskyld.

Hvad Fradragsregler for smaa Beboelser angaar, da vil disse Fradrag neppe komme Lejeren til gode, og det bliver neppe anderledes, fordi Skattelettelsen af smaa Boliger paa Landet bliver forøget med 23 Øre aarlig og i København med 7 Øre maanedlig.

Mindretallet kan derfor ikke tiltræde de i Folketinget vedtagne Fradragsregler, der vil berøve Statskassen en betydelig Indtægt, i mange Landkommuner meget forøge visse Ejendommers kommunale Skat